

מ"ת 19732/07/21 - נתנאל אלמו נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בטבריה

מ"ת 19732-07-21 מדינת ישראל נ' אלמו(אסיר)

בפני	כב' סגן נשיא, השופט ניר מישורי לב טוב
מבקש	נתנאל אלמו
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

מה דינה של בקשת המבקש לשחרור בתנאים מגבילים מפאת טענה לכרסום בעוצמתן של הראיות לכאורה לאחר שמיעת מרבית מעדויות עדי התביעה ?

1. בפני בקשה לעיון חוזר בהחלטת בית המשפט המורה על מעצרו עד תום ההליכים.

2. כתב האישום והליכים קודמים :

נגד המבקש הוגש כתב אישום בגין עבירת פציעה כשהעברין מזוין לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") וכן עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

כתב האישום מייחס למבקש כי הגיע ביום 2.7.21 בשעות הערב המוקדמות בסמוך למקום מגורי המתלונן כדי לאתר את מי שלגישתו גנב ממנו אופנוע, איים על אחר, תושב המקום אף הוא שביקש מהמבקש כי יחליש את עוצמת המוזיקה שהשמיע כי "ישפצר אותו" ו - "יתקע אותו". לאחר מכן משביקש המתלונן, תושב המקום מהמבקש להחליש את עוצמת המוזיקה וביקש לדבר עמו בצד אך המבקש בתגובה שלף ממותן ימין של מכנסיו כלי חד וארוך וניסה לדקור את המתלונן בראשו תוך שהוא מקלל המתלונן ומאשימו בגניבת האופנוע שלו, בתגובה הדף המתלונן את המבקש והחל להימלט ממנו כאשר המבקש רודף אחריו ומנסה להמשיך לתוקפו באמצעות החפץ החד שאחז בידו. המבקש חדל ממעשיו רק לאחר שבת זוגו של המתלונן צעקה "משטרה, משטרה". כתוצאה ממעשיו נגרם למתלונן חתך מעל האמה, נפיחות באורך האמה, בוצע תחת הרדמה קירוב שוליים וכניסת פנורוז ובשל כך היה מאושפז 3 ימים במרכז רפואי העמק.

החלטות מיום 22.7.21, 14.9.21, 28.12.21 (להלן: "החלטות קודמות")

באשר לשאלת קיומן של ראיות לכאורה והגם שבא כוחו הקודם של המבקש ציין כי טענות המבקש אינן עולות בקנה אחד עם עובדות כתב האישום ציין "בשורה התחתונה" כי אינו חולק על קיומן של ראיות לכאורה. לאור הסכמה זו והאמור בבקשה למעצר עד תום ההליכים קבעתי כי קיימות בתיק ראיות לכאורה. משקבעתי כי קיימות ראיות לכאורה כנגד המבקש לביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום מצאתי כי מתקיימת במקרה זה עילת מסוכנות המבוססת על שלושה טעמים עיקריים:

- א. כנגד המבקש קמה עילת מעצר סטטוטורית וחזקת מסוכנות אותה עליו לסתור.
- ב. מהעבירות המיוחסות למבקש והתנהגותו לכאורה באירוע עולה חשש ממשי כי המבקש יפגע באחרים. באם ישוחרר. זאת אני למד מהברוטליות בה בוצעה לכאורה העבירה תוך שימוש בנשק קר, אשר גם אם טיבו אינו ידוע הרי שהוכח בתיק כי ביכולתו לחתוך ולפצוע. זאת ועוד, התנהלותו הנטענת של המבקש לפיה ניסה לדקור את המתלונן בראשו ולא חדל ממאמציו לפגוע במתלונן גם לאחר שהאחרון ניסה להימלט מפני המבקש מצביעים על אימפולסיביות וסיכון גבוה הנשקף מהמבקש בשלב זה אשר תוצאותיו עלולות להיות קטלניות. לא מצאתי בעובדה כי פציעת המתלונן נגרמה בידו נוכח התגוננותו משום נסיבה מקילה שעה שלולא המתלונן הגן על ראשו היתה יכולה התוצאה להיות קשה ואף קטלנית.
- ג. על דרך התנהלותו האלימה לכאורה של המבקש במקרה שבפני והתנהלותו האלימה של המבקש בכלל יעיד עברו הפלילי של המבקש. בת"פ 21367-06-16 נדון המבקש בגין ביצוע עבירות תקיפת שוטר וחבלה במזיד ברכב לאחר שהשליך אבנים לעבר שוטרים, פצע אחד השוטרים וניפץ שמשת ניידת משטרה. בית המשפט הקל בעונשו של המבקש וציין קשיים נפשיים מהם סובל שהביאו לאי הרתמותו להליך טיפולי. בת"פ 36296-08-13 נדון המבקש בגין החזקת סכין במכנסיו לאחר שעוכב למשטרה והסכין נתפסה על גופו בעת חיפוש בתחנת המשטרה. בהיותו קטין הורשע המבקש בביצוע מספר עבירות לרבות דקירה באמצעות סכין ותקיפת שוטר. מכאן כי עברו של המבקש שהינו בן 30 כיום מוכיח למדי בביצוע עבירות אלימות.

לאחר ששמעתי החלופה המוצעת מצאתי כי אין בחלופה זו כדי להבטיח שלום הציבור הרחב ושלומו המתלונן בשלב זה.

- א. נוכח הסיכון הרב הנשקף מהמבקש בשלב זה לציבור הרחב בכלל ושלומו המתלונן בפרט ולאחר שבחנתי הן את החלופה שהוצעה בדיון יום 15.7.21 והן את זו שהוצעה בדיון יום 19.5.21 מצאתי כי אין בחלופת מעצר הממוקמת כעשר דקות, על פי דברי המפקחים עצמם, מהעיר בית שאן ומקום מגורי המתלונן ועדי התביעה כדי להבטיח שלום המתלונן וכי לא יעשה ניסיון להגיע למקום מגוריהם ולהשפיע לרעה על עדותם בתיק בו חלוקים הצדדים בגרסאותיהם.

ב. העובדה שהמבקש נדרש לרכב כדי להגיע למקום מגורי המתלונן תוך דקות אינה מעלה או מורידה שעה שגם המפקחים מסתייעים מטבע הדברים בכלי רכב ומגיעים באמצעותו למקום החלופה וכל קיימים כלי רכב זמינים לנאשם באם יבקש לעשות בהם שימוש על דעת עצמו. כמו כן והגם שיש לשאוף לכך, הרי שמעצר בית אינו חלופה הרמטית של 24 שעות ביממה שעה שדי בדקות ספורות בהם המבקש יוצא את כתובת מעצר הבית בשעת לילה ועד שגמע הדרך הקצרה לבית המתלונן או למי מעדי התביעה בטרם יבחינו בכך המפקחים.

ג. המפקחים ובמיוחד אמורים הדברים באמו, מנהלת המרכז לתרבות האתיפית ואביו, שוטר בגמלאות הותירו רושם רציני ואמין כמי שמבינים מלאכת הפיקוח לאשורה. יחד עם זאת הוריו של המבקש לא הצליחו להניא המבקש מביצוע עבירות אלימות רבות יחסית מעת היותו נער ועד היום וספק בעיני בשלב זה ובטרם קבלת תסקיר מעצר בעניינו של המבקש האם ניתן לתת אמון במבקש עצמו לשמור על תנאי השחרור בערובה ולא לנהוג באימפולסיביות ואלימות כלפי הזולת בכלל והמתלונן בפרט.

ד. מבלי להתעלם מהחבלות שהציג המבקש על גופו ותיאור תקיפתו בידי סוהרים הרי שאין בידי בית המשפט לקבוע מסמרות בטענות כי הותקף בידי סוהרים בטרם התקיימה חקירה פלילית לצורך הגעה לחקר האמת ואין בידי לקבוע כי נשקפת למבקש מסוכנות מסוהר זה או אחר.

לאור האמור לעיל ובטרם נסתם הגולל על בקשתו של המבקש להשתחרר בתנאים מגבילים מצאתי להורות על הגשת תסקיר מעצר בעניינו של המבקש אשר יבחן חלופת המעצר שהוצעה או חלופה אחרת במתכונת אחרת באם תוגש ויעמוד על המסוכנות הנשקפת מהמבקש לרבות יכולתה של חלופת מעצר זו או אחרת, באם תוצע, לאיין מסוכנות המבקש.

תסקיר המעצר :

התרשמות שירות המבחן מתסקיר קודם לעונש ותסקיר מעצר קודם שהוגשו בעניינו של המבקש היתה כי למבקש כוחות דלים, התקשה להתמיד במפגשים הטיפוליים, מסיכום אשפוז פסיכיאטרי בשנת 2017 עלו מחשבות רדיפה ומחשבות גדלות, הביע התנגדות בעבר לקבלת טיפול ולא שיתף פעולה בטיפול הפסיכיאטרי בקהילה. גם במעצר הנוכחי סירב לשותף פעולה עם הטיפול הפסיכיאטרי. עוד התרשם שירות המבחן כי הוריו של המבקש התקשו להציב לו גבולות, המבקש ניחן בקושי הסתגלות במסגרות ובקבלת מרות, מנהל אורח חיים שולי עם רקע פלילי, בני המשפחה מדווחים כי אינו נוטל טיפל תרופתי סדיר, מתמודד עם קשיים על רקע פסיכיאטרי, בעל מאפיינים בלתי בשלים, ניכר קושי בוויסות דחפים ודחיית סיפוקים במצבי לחץ.

בני המשפחה ציינו בראיון עימם כי המבקש מסרב לבקשתם ליטול הטיפול התרופתי מתוך מחשבה כי מצבו תקין, תיאור תסכול מתמשך ממצבו וחוסר שיתוף הפעולה מצדו ומעוניינים כי יאושפז בבי"ח פסיכיאטרי, מתרשמים מחוסר יציבות

נפשית באירוע מושא תיק זה. עוד תיאר הוריו היעדר אמון ברשויות החוק ותיארו אפליה מוחשית כנגד בני העדה וזאת למרות שירותו של האב במשטרת ישראל בעבר ונוטים לגונן על התנהגותו באירוע בו נחבל מידי סוהרים בבית המעצר. שירות המבחן התרשם כי המפקחים המוצעים (ההורים) הינם שומרי חוק אך מגוננים על המבקש, מאשימים רשויות החוק במעצרו ומקבלים עמדתו ללא כל ביקורת. עוד התרשם שירות המבחן כי המבקש אינו מקבל סמכותם וניסיון השפעתם ומכאן כי אינם מתאימים למלאכת הפיקוח.

לכל אלו הוסיף שירות המבחן את התנהגותו הבלתי מותאמת של המבקש בעת השיחה עם שירות המבחן. לאור זאת אין שירות המבחן בא בהמלצה על שחרור המבקש בחלופה המוצעת (החלופה אשר הוצעה ונבחנה בהחלטה קודמת) וממליץ על פיקוח והתאמת טיפול מתאים בעת מעצרו.

בהחלטה מיום 21.7.21 קבעתי כי מן האמור בפרק הדין במסוכנות המבקש בהחלטה קודמת וביתר שאת נוכח האמור בהתרשמות שירות המבחן בתסקיר המעצר מהסיכון הנשקף מהמבקש להישנות עבירות לרבות במצבי לחץ כי הסיכון הנשקף מהמבקש גבוה באופן שלא ניתן לתת בו אמון כי ישמור על תנאי השחרור בערובה או המעצר בפיקוח אלקטרוני וכי יסור למרותם של בני משפחתו.

קביעות אלו אשר מבוססות בתסקיר המעצר המקיף שהוגש בעניינו של המבקש מקבלות חיזוק במצבו הנפשי של המבקש אשר נתמך באינדיקציה אודות מצב נפשי קשה קודם וסירוב המבקש ליטול טיפול תרופתי שנועד לסייע בידו ולהפחית מהסיכון הנשקף ממנו לזולת.

בהקשר זה הפניתי להחלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (עמ"ת 28049-12-15) שם עמד בית המשפט על מסוכנות מבקש בגין עבירת רכוש בודדת לאור חו"ד פסיכיאטרית אשר הצביעה על מצב נפשי קשה שאינו עולה כדי אי כשירות לעמוד לדין כמבססת עילת מעצר, קל וחומר כאשר עסקינן במקרה שבפנינו בעבירות אלימות המקימות חשש לשלום הציבור הרחב (ולא רק לשלום המבקש).

כאמור בהחלטה קודמת מצאתי כי ספק אם יש ביכולתם של הורי המבקש כדי להטיל מרותם על בנם המבקש וזאת נוכח הסתבכותו בביצוע עבירות פליליות בעבר והגם שאביו שירת שירות ממושך כאיש משטרה. לכך הוספתי כאמור בתסקיר המעצר את חוסר יכולתם של ההורים להשפיע על המבקש ליטול הטיפול התרופתי הפסיכיאטרי עקב מצבו הנפשי וגם הם סבורים כי מקומו בבי"ח פסיכיאטרי ולא בטיפול במסגרת הקהילה שלא צלח וכן גישתם המגוננת של ההורים כלפי המבקש והיעדר אמון ברשויות אכיפת החוק כאשר נדרש מהמפקח להיות אוכף החוק ב"בקו הראשון" של מלאכת הפיקוח.

דברים אלו יפים שבעתיים בעת בחינת התאמתם של המפקחים שהוצעו בדיון אחרון (ולא בפני שירות המבחן) שעה שמצאתי כי בת הזוג מטופלת בילדים קטנים ולא עלה בידה להשפיע על המבקש בנטיית התרופות או בהימנעות מביצוע עבירה קודמת והסתבכותו הנוכחית וכי ספק אם פנויה למלאכת הפיקוח ואם יסור למרותה. קל וחומר סבתו של המבקש שהינה אישה מבוגרת, אינה מעורה כלל בחייו של המבקש ולא עורבה בעניינו אלא בחלוף חודשים בהם נתון

במעצר. מכאן כי אין במפקחים אלו להטיל מרותם על המבקש וכי לא יסור למרותם.

ב"כ המבקש טען כי יש בחלופה המוצעת כדי ריחוק גיאוגרפי מספיק מהמתלון. בהקשר זה ציינתי כי זמן הנסיעה מהעיר עפולה לעיל בית שאן עומד על כ - 28 דקות (על פי חיפוש בתוכנת "google maps" כך שאין מדובר במרחק רב מאוד).

באשר לבקשתו החלופית של ב"כ המבקש למעצר המבקש באיזוק אלקטרוני נפסק לא אחת כי תנאי למעצר בפיקוח אלקטרוני הינו יכולת בית המשפט לתת אמון במבקש כי ישמור על תנאי השחרור בערובה ולא יבצע עבירות נוספות. נוכח הקושי הממשי במתן אמון שכזה במבקש שבפניי לצד מפקחים בני משפחה המתקשים להטיל על המבקש מרותם והיעדר ריחוק אשר יבטיח שלום המתלון ועדי התביעה (נסיבה שאינה טעם מרכזי בהחלטה זו) לא מצאתי כי ניתן להבטיח שלום הציבור בכלל והמתלון בפרט באמצעות מעצר המבקש בפיקוח אלקטרוני.

לאור כל האמור לעיל הוריתי על מעצר המבקש עד תום ההליכים נגדו.

במסגרת החלטה שניתנה ביום 28.12.21 בבקשה לעיון חוזר שהגיש המבקש בטענה כי עדי התביעה המרכזיים מתחמקים ממתן עדות בתיק וכי לחובת המתלון עבר פלילי בעבירות אלימות מצאתי כי דין הבקשה להידחות וזאת מהטעמים כדלקמן:

ראשית, לא מצאתי כי מהתנהלות המשיבה בתיק העיקרי עולה כי הסיכויים להבאת המתלון ואשתו למתן עדות קלושים או בלתי סבירים שעה שהמשיבה איתרה כתובתו החדשה של המתלון ערב מועד דיון ההוכחות האחרון (14.12.21) ועושה לצורך ביצוע צו ההבאה שהוצא כנגד המתלון. כמו כן לא הוכח בפניי כי למעבר המתלון לכתובת חדשה יש דבר עם זימונו למתן עדות בתיק זה או כי חושש למסור עדותו בתיק. מעבר לכך מצאתי כי העידו במהלך שני דיוני ההוכחות מספר עדים וכי התיק קבוע להמשך שמיעת ראיות בעוד כשלושה שבועות כך שהמשפט מתנהל בקצב מהיר ועתיד להסתיים תוך חודשים ספורים.

שנית, לא מצאתי כי בשים לב לפסיקה המצוטטת לעיל יש בחלוף חמישה חודשים וחצי מעת מעצרו של המשיב (כתב האישום הוגש ביום 11.7.21) כדי "חלוף זמן" אשר יש בו כדי להוביל לשחרורו של המבקש בשלב זה שעה שלא הוכח בפניי כי מסוכנות המבקש כפי שעמד עליה בית המשפט בהחלטות קודמות פחתה במידה מספקת ושעה שמסוכנות זו נמצאה גבוהה באופן שיקשה מאוד לתת אמון במבקש כי לא יעבור עבירות אלימות נוספות או כי לא יפר תנאי השחרור בערובה או מעצרו בפיקוח אלקטרוני.

שלישית, ב"כ המבקש טען טענה כללית כי חל כרסום במארג הראיות לכאורה.

מעיון ראשוני בעדויות שנמסרו בבית המשפט עד אותה העת ובהינתן קביעת קיומן של ראיות לכאורה ערב שמיעת הראיות לא מצאתי כרסום של ממש בראיות לכאורה בשים לב כי המתלון ובת זוגו טרם מסרו עדותם בבית המשפט וזו

מהותית לעבירת הפציעה בנסיבות מחמירות.

3. טיעוני הצדדים בבקשה לעיון חוזר :

טיעוני ב"כ המבקש :

א. בתיק נשמעו כמעט כל ראיות התביעה, נשארה עדה אחת שבמשטרה אומרת "לא ראיתי מברג או סכין" שעה שהמבקש מכחיש כי היה איזשהו כלי בידו.

ב. בתיק סתירות בין עדויות המתלונן ואשתו, אשתו עמדה על יד העדה כשהיא אומרת שלא ראתה, בעוד שאשתו אומרת שהמבקש רץ אחרי המתלונן עם סכין. המתלונן אומר בעצמו שזה היה מברג.

ג. מלכתחילה התייחסו למבקש בחשד, במקום לחקור את תלונתו קיפחו את זכויותיו ולא התייחסו לכך שרכבו נגנב. שוטר שנחקר, החוקר הראשי שנחקר, אומר שהם התרשמו שהוא לא זכר איפה החנה. הם מלכתחילה לא התייחסו אליו. בגרסתו במשטרה הוא טען דווקא שהוא הותקף על ידי המתלונן שהחזיק ביד מפתח של קיה אבל המשטרה לא ביצעה חיפוש, לא בדקה אם יש בחזקת אותו מתלונן כלי תקיפה והפנה להרשעותיו הקודמות של המתלונן

ב"כ המבקש ממשיך: לדעתי התיק כמו שהוא היום שום שופט בישראל לא ירשע את המבקש.

ד. בבית משפט אומר המתלונן אני נדקרתי (בעמ' 27 לפרוטוקול בשורה 18) "קודם קיבלתי את הדקירה ורק אחר כך רצתי", ואילו אשתו בחקירתה בבית משפט אומרת שהוא נדקר כשהמבקש רדף אחריו ובזמן שהוא התחמק ממנו בקפיצה שם הוא נדקר, לכן קיימת סתירה בין גרסתו של המתלונן לגרסת אשתו. במשטרה בעדויות כאשר שאל אותו החוקר מי דקר אותו הוא השיב אף אחד. בבית משפט כשהוא נשאל למה אמרת שאף אחד לא דקר אותך, אז התשובה שלו היא (עמ' 28 לפרוטוקול שורה 4) "הייתה המולה והיה אנשים וכשנכנסתי לאמבולנס ולא היה אף אחד אז אמרתי שהאתיופי דקר אותי". המתלונן אומר פעם שהוא נדקר על ידי סכין, פעם אחרת אומר נדקר על ידי מברג. הפנה ל-11.

ה. באשר לאיומים, המתלונן אמר במשטרה שהאיום כפי שכתוב בכתב האישום איים שיפוצר, ואילו בבית משפט עמד על כך בתוקף שהוא אמר לו "אני אדקור אותך", זאת אומרת שמה שכתוב בכתב האישום לא הוכח לגמרי. בעוד שבמקומות אחרים במשטרה נאמר שהוא לא נפל בכלל מהחומה, וגם לא ניגש אליו אחרי הנפילה כמו שטען המבקש. בבית משפט בעמ' 31 אומר "הבחור באמת נרגע וגם ניגשתי אליו ואמרתי לו תראה מה עשית", זאת אומרת הוא אמר שכן ניגש אליו וזה לא היה שהוא ברח ממנו והוא בא ונתן לו דקירה נוספת. עם כל השקרים שלו, כל ההתבטאות שלו בבית משפט, יודעים שאנחנו מדברים על מתלונן שהוא לא פחות מסוכן. מאחר ואין סיכוי להרשעה בתיק הזה, ומאחר והמבקש נתון במעצר עד תום ההליכים והדבר הזה מפריע להתייעצות בינו לבין סנגורו

לפני הדיון, סבור ב"כ המשיב שהגיע הזמן לשחרר אותו ולהקטין את העוול,

1. באשר לסיכון הגבוה מהמבקש, נשקף גם סיכון גבוה מהמתלונן כי גם הוא בבית המשפט אמר שהוא בעל עבר פלילי. יש לשחרר המשיב אפילו בערבות עצמית וצד ג' מבלי לקבוע שיהיה במעצר בית.

טיעוני המשיבה :

א. כתב האישום כולל 16 עדי תביעה, מתוכם סיימו כבר 15 להעיד. לגבי העדה היחידה האחרונה שנותרה היא עדת תביעה שלא התייצבה בפעם הקודמת. הוצא כנגדה צו הבאה, צו ההבאה בוצע והיא חתמה על התחייבות ₪ 1000 ובכל זאת לא הגיעה לדיון הקודם. מאז התבקש צו הבאה נוסף לדיון הקרוב ב-2.2. צו ההבאה הזה כבר בוצע בפני כב' השופט נבון אשר הורה לשחרר אותה בכפוף להתחייבות של 10,000 ₪ והעדה התחייבה להגיע. יצוין כי חלק מעדי התביעה שהיו אמורים להעיד ההגנה ויתרה עליהם רק בדיון האחרון.

ב. ההליכים לא התמשכו שלא לצורך והתיק עומד בפני סיום שמיעתו. פרשת התביעה אמורה להסתיים עוד השבוע. הסתירות שהועלו על ידי ההגנה אינן ממוטטות את התיק, אם הדקירה בוצעה על ידי סכין או על ידי מברג, או לפני שהמתלונן התחיל לברוח או במהלך המנוסה, אין כאן סתירות מהותיות.

ג. עוד הפנה ב"כ השיבה להחלטה קודמת שניתנה רק לפני חודש בבקשה דומה, ומאז התקדמו משמעותית בשמיעת עדי התביעה. שם בהחלטה מיום 18.12 בית המשפט קובע כי קיימת עילת מעצר סטטוטורית. ההתנהלות של המשיב אימפולסיבית בסיכון גבוה בהתייחס לעבר ולמפקחים. מאחר והקצב של ניהול התיק ראוי והתיק צפוי להסתיים בקרוב, מבוקש לדחות את הבקשה.

4. דיון והכרעה

המסגרת הנורמטיבית - טענה כרסום של ממש בעוצמת הראיות לכאורה

בית המשפט העליון עמד בבש"פ 3409/18 יצחק בריל נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (3.6.18) על ההלכה הנוהגת בבקשה לשחרור נאשם בטענה לכרסום בעוצמת הראיות לכאורה במהלך המשפט :

"15. באשר לערר לגופו, ההלכה קובעת כי בשלב בקשת המעצר עד לתום ההליכים על בית המשפט לבחון האם חומר הראיות הגולמי שלפניו מספיק על מנת לבסס תשתית ראייתית לכאורית שיש בה כדי להצביע על סיכוי סביר להרשעתו של הנאשם (ראו למשל: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת

ישראל, פ"ד נ(2) 133, 145 (1996)). בשלב זה, אין בית המשפט נדרש לבחינת משקלן של העדויות או מהימנותם של העדים, המהווה מלאכה השמורה למותב הדן בהליך העיקרי, אלא אם קיימות סתירות מהותיות על פני הדברים המצביעות מעצמן על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (ראו והשוו: בש"פ 4427/15 מסיקה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 16 (8.7.2015); בש"פ 4398/16 סבח נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (26.6.2016), בש"פ 6603/17 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (פורסם בנבו, 11.09.2017)).

16. על החלטה למעצר עד תום ההליכים ניתן להגיש בקשה לעיון חוזר, בין היתר, בטענה של כרסום בראיות, לאחר שהחל שלב שמיעת הראיות. נקבע כי נאשם רשאי להגיש בקשה לעיון חוזר, כאמור, על החלטה הנוגעת למעצרו, רק כאשר: "נתגלו עובדות חדשות, נשתנו הנסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה" (ראו: סעיף 52(א) לחוק). עוד נקבע בפסיקה כי על נאשם המגיש בקשה לעיון מחדש במעצרו עד תום ההליכים בטענה לכרסום בתשתית הראייתית, מוטל להראות כי חל "מהפך ראייתי", "שינוי דרמטי", או "כרסום עמוק" בתשתית הראייתית הלכאורית, המובילים לכך ש"הקערה נהפכה כליל על פיה", וכי השינויים הם כאלה "שמוטטו את ראיות התביעה" (ראו: בש"פ 4786/12 מדינת ישראל נ' טנסקי, [פורסם בנבו] פסקה 22 (12.7.2012); בש"פ 5387/12 קריאף נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 17 (16.7.2012); בש"פ 7260/13 מדינת ישראל נ' כיאל, [פורסם בנבו] פסקה טז (18.11.2013); בש"פ 8216/13 אוהיון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.1.2014), פסקה 7; בש"פ 388/15 דלו נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 11 (29.01.2015)).

לאחר שעיינתי בפרוטוקולים של דיוני שמיעת ההוכחות בתיק ושמעתי טיעוני הצדדים מצאתי כי לא חל בתיק כרסום של ממש בעוצמתן של הראיות לכאורה ובוודאי שאין לומר כי חל בתיק "מהפך ראייתי" או כרסום עמוק" בעוצמתם של הראיות לכאורה להרשעת הנאשם בתיק.

המתלונן שלומי אבוטבול מסר בחקירתו הראשית בבית המשפט את שהתרחש באירוע מושא כתב האישום :

"ש: מה הוא אמר בדיוק?

ת: "אני שם זין". אמרתי לו בוא רגע הצידה, לא רציתי שהאישה והילדים ייבהלו. הוא אומר אני לא בא איתך לשום הצידה, באתי אליו שוב ואמרתי לו אתה לא רוצה לכבד? הוא אומר לי מי אתה? מה אתה? והוציא משהו מפה (מצביע על מתחת המכנס מצד ימין). לדעתי הוא היה גם שיכור באותו יום, אני בטוח.

ש: על סמך מה אתה אומר את זה?

ת: העצבים שלו, הקללות.

ש: האם הרחת ריח של אלוהים?

ת: לא התייחסתי לזה. הבחור הוציא את החפץ הארוך, בא לשים לי אותו בראש ממש. הגנתי על עצמי ביד, החפץ החד נתקע לי פה (מצביע על יד שמאל, מניף אותה באוויר). כשראיתי את הסיטואציה, עשיתי ככה עם היד (מניף אותה), והחפץ נכנס לי פה (מצביע על האמה השמאלית). באותה שניה שזה נכנס לי והרגשתי את הדקירה דחפתי את הבחור והתחלתי לברוח ממנו. הוא המשיך לרוץ אחריי עם החפץ החד וניסה להכניס לי אותו כמה פעמים תוך כדי ריצה (מדגים). דילגתי מעבר לחומה נמוכה שם והמשכתי לברוח, הוא לא וויתר, ניסה לדקור אותי. האישה צעקה מהחלון שיעזוב אותי, שתגיע משטרה, כדי להפחיד אותו, זאת אשתי סתיו שצעקה "תעזוב אותו המשטרה פה". זה מה שגרם לו להפסיק לרדוף אחריי".

המתלונן מסביר בחקירתו הנגדית כי מסר בתחילה לחוקר כי לא נדקר על ידי איש שכן השיחה התרחשה בכניסה לאמבולנס ובמקום בו היו אנשים נוספים רבים שהגיעו (עמ' 28 ש' 8 לפרוטוקול), מסר כי קודם נדקר ואז קפץ מעל החומה וכי לא נחבל בבריחתו מעל החומה (עמ' 33 ש' 23 לפרוטוקול). גם בשאלת היות כלי התקיפה סכין או מברג אין ממש בהינתן אירוע קצר מועד שארך לכל היותר שניות בודדות ושעה שכלי התקיפה לא היה מצוי בידיו של המתלונן וספק אם הספיק להביט בו זמן ממושך דיו כדי שיוכל לתארו בפרוטרוט וכן העובדה כי סכין ומברג אינם חפצים כה שונים במבנם ויש בהם היכולת לשמש לצורך פציעה.

מעיון בעדות המתלונן בבית המשפט לא מצאתי לכאורה סתירות של ממש בהתייחס לעדויותיו במשטרה והוא אף מוסר הסבריו במענה לשאלות ב"כ המבקש בחקירתו הנגדית כך שבאם ימצא בית המשפט לתת אמון בגירסה זו של המתלונן וימצא לתת משקל נמוך, אם בכלל לסתירות אלו או אחרות בגירסת המתלונן אזי יש בגירסה זו פוטנציאל ראייתי לצורך הרשעת המבקש בדיון.

עיינתי אף בעדות אשתו של המתלונן אך לא מצאתי כי יש בה כדי לכרסם כרסום ממשי בראיות התביעה לכאורה.

אשת המתלונן, הגב' סתיו יהודה העידה כי -

"שלומי ירד לשם שוב וביקש ממנו לכבד, להנמיך. הנאשם אמר לו "אני לא רואה אף אחד ממטר" "כוס אמק" "אני שם זין". ואז התחיל מן וויכוח כזה ביניהם. ממה שאני זוכרת וראיתי, הנאשם הוציא חפץ חד, כמו סכין, התחיל לרדוף אחרי שלומי עם זה, זה היה ממש מפחיד. השכנה שמרה על הילדות ואני הייתי מתצפתת מהחלון וצורחת. שלומי ניסה להתגונן, עלה על כמו אבן שהייתה שם, חומה כזו, והוא דקר אותו ביד. ואז צעקתי "משטרה, משטרה" כדי שיפחד. זה היה מפחיד, זה היה מטורף. אני ראיתי את המוות של שלומי, צעקתי משטרה כדי שיפחד והוא הלך. " (עמ' 34 ש' 22 לפרוטוקול).

גם אם תימצא סתירה מסוימת בין עדויות המתלונן ואשתו באשר למיקומו בעת הדקירה והקירבה לאותה חומה הרי שאשת המתלונן מתארת תיאור דומה במהלכו דקר המבקש את המתלונן באמצעות חפץ דמוי סכין וכי הדבר נעשה

ביוזמת המבקש וללא שהמתלונן מועד או נופל על דבר מה וכך נפצע.

5. עיינתי בשאר טענותיו של המבקש אך לא מצאתי בהם ממש בשלב הבחינה הלכאורית. מסוכנות המבקש לא פחתה מעת החלטה קודמת מיום 18.12.21, ניכר כי קצב שמיעת הראיות בתיק משביע רצון שעה שנותרה שמיעת עדות עדה אחת ויחידה לצורך סיום פרשת התביעה ולא מצאתי כי עדותה, גם אם תימצא מהימנה לחלוטין, יש בה כדי לכרסם כרסום של ממש במהימנות הלכאורית של עדויות המתלונן ואשתו. גם בטענת ההגנה כי אשת המתלונן מבקשת להיחלץ לטובת בעלה נוכח עברו הפלילי אין ממש לכאורה ולא מצאתי ראייה לכך בעדותה כפי שמובאת בפרוטוקול הדיון (עמ' 39 ש' 28 ואילך לפרוטוקול).

סוף דבר

לאור כל האמור לעיל לא מצאתי כי קיים בתיק "מהפך דרמטי" או "כרסום עמוק" בתשתית הראייתית הלכאורית אשר תוביל למסקנה כי יש מקום להורות על שחרור המבקש בתנאים מגבילים ואוסיף על כך את קביעותיו של בית המשפט בהחלטות קודמות בדבר הסיכון הגבוה הנשקף מהמבקש באם ישוחרר ממעצרו ואי התאמתה של החלופה שהוצעה לצורך שחרורו בתנאים מגבילים.

לאור כל האמור לעיל ובהיעדר נסיבות חדשות או שינוי נסיבות אני מורה על דחיית הבקשה לעיון חוזר.

זכות ערר לבית המשט המחוזי בנצרת.

המזכירות תעביר ההחלטה בדחיפות לעיון הצדדים.

ניתנה היום, כ"ט שבט תשפ"ב, 31 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.